

v rozsudku zjištěny, nestačily by, by v nich bylo shledáváno narovnání účinné ve smyslu §§ů 187 a 188 tr. zák., poněvadž toto narovnání předpokládá projev srovnalé vůle stran, tedy nabídku se strany pachatelovy, přijetí se strany poškozeného a dále náležitý obsah, totiž závazek nahraditi plnou škodu v určité výši, kdežto zde chybí všechny tyto podstatné náležitosti a zmateční stížnost sama netvrdí, že by tyto podmínky byly splněny. V souzeném případě není však dána ani podmínka, za níž se zpronevěra stává pro účinnou lítost beztrestnou, totiž, že náhrada škody (narovnání o náhradě škody) stane se dříve, než »vrchnost« zví o provinění pachatelově. Podle rozsudkového zjištění dověděl se totiž Josef C. ve své funkci jako starosta, nahlédnuv do knihy obecních účtů, jež byla obžalovaným téměř po jeden rok trvavším vyjednáváním vydána, o zpronevěrách obžalovaného, a zpronevěry ty došly k jeho úřední vědomosti dlouhý čas přede dnem 28. února 1925. V osobě starostově dověděla se vrchnost ve smyslu §u 187 tr. zák. o zpronevěrách obžalovaného dříve než byla škoda nahrazena a ovšem i dříve než obžalovaný nabídl potřebný peníz k uhrazení škody a než se starosta pustil s ním v jednání, v němž stížnost (ovšem neprávem) shledává narovnání ve smyslu §u 188 písm. b) tr. zák. Že pak sluší starosta C-a považovati v souzeném případě za vrchnost ve smyslu §u 187 tr. zák., nemůže býti pochyby, kdyžtž, jak uvedeno, zpronevěry obžalovaného zjistil ve své úřední činnosti jako starosta, nahlédnuv do knihy obecních účtů, neboť jeho povinností, plynoucí z ustanovení §§ů 24, 84 tr. ř., po případě §u 86 tr. ř. a z ustanovení článku V. čís. 2, 59 zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 zemského zákona pro Čechy, jest přiváděti trestné činy na cizím majetku k potrestání. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2365.

Skutková podstata zločinu podle §u 85 písm. b) tr. zák. vyžaduje, by si pachatel byl vědom toho, že svým činem ohrožuje tělesnou bezpečnost lidí; pouhá nedbalost v tomto ohledu nestačí.

(Rozh. ze dne 4. května 1926, Zm I 174/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání, vyslechnuv generální prokuraturu, zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Táboře ze dne 23. února 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle §u 85 písm. b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu své stolice k opětovnému projednání a rozsouzení, mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska důvodů zmatečnosti podle čís. 9 a) po případě 10 §u 281 tr. ř. namítá stížnost, že nalézací soud náležitě nezjistil a neodůvodnil,

že by rozbitím skleněných tabulek mohlo být přivoděno nebezpečí pro život, zdraví neb tělesnou bezpečnost lidí, poněvadž prý »neodůvodněný úsudek manželů D-ových v tomto směru není ještě důvodem pro odsouzení ve směru §u 85 písm. b) tr. zák.«. V tom směru sluší stížnosti přiznati důvodnost, pokud jde o otázku, zda je prokázána vina obžalovaného i po subjektivní stránce. V té příčině praví rozsudek jen tolik, že si obžalovaný byl vědom nebezpečnosti svého jednání pro tělesnou bezpečnost manželů D-ových, »jelikož věděl, že se manželé D-ovi ve večerní době nacházejí ve svém bytě.« Z této poněkud nejasné věty nelze poznati, zda soud zjišťuje, že obžalovaný v rozhodné době věděl, že manželé D-ovi jsou ve světnici, a že si tedy byl vědom toho, že ohrožuje svým činem v tomto konkrétním případě tělesnou neporušenost D-ových, či zda soud vychází z názoru, že ona náležitost podstaty podle § 85 písm. b) tr. zák. je dána již proto, že se manželé D-ovi ve večerní době ob y č e j n ě v e s v ě m b y t ě n a c h á z e j í, což by nestačilo k podstatě zločinu podle §u 85 b) tr. zák. Vyžaduje § 85 písm. b), by si byl pachatel skutečně vědom toho, že ohrožuje svým činem tělesnou bezpečnost lidí a pouhá nedbalost v tomto ohledu nestačí, to tím méně, když obžalovaný, třeba že věděl, ve které světnici manželé D-ovi bydlí, a že v této době jsou pravidelně doma, právě vzhledem k tomu, že světnice byla — jak soud zjišťuje — neosvětlena, po případě mohl počítati s tím, že D-ovi jsou ve svém bytě mimo světnici na takovém místě, kde nebyli činem ohroženi. V rozsudku nejsou proto zjištěny ony skutečnosti, jež při správném použití zákona měly by býti základem nálezu, a bylo tedy podle §u 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek napadený zrušiti a jelikož nelze se obejiti bez nového hlavního přelíčení, věc vrátiti soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2366.

Pod pojem »obyčejje« ve smyslu §u 303 tr. zák. spadají zvyklosti příslušníků té které církve, pokud kotví v příslušnosti k církvi a na ni se vztahují.

K obyčejům církve katolické náleží, co podle jejího náhledu platí ode dávna jako výraz jejího náboženského života (na př. kostelní píseň).

Hraní kostelní písně při maškarním průvodu na ulici; subjektivně se tu s hlediska §u 303 tr. zák. vyžaduje vědomí pachatelovo, že tím se směřuje obyčej církve; pokud toto vědomí není dáno, čelilo-li jednání pachatelovo jen proti duchovnímu.

(Rozh. ze dne 6. května 1926, Zm I 116/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 27. listopadu 1925, pokud jím byli obžalovaní sprostěni podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §u 303 tr. zák.